

Видели сте. Трпен-спасен. Пре или касније, свему дође крај. Изборна тишина само што није. Још дан-два, па ето и избора. А онда ће, разуме се, све бити другачије. Додуше, треба још само да видимо да ли ће нас у наредном периоду усређивати они који који су то чинили током ове последње, или пак они из претходне деценије, али нема никакве сумње да ће бити промена и да ће да буде боље – нарочито за оне који на изборима буду изабрани.

Сећате се оних обавезних сцена на дан гласања када све телевизије извештавају о томе како су бирачка места отворена на време и гласање се одвија без већих неправилности, а узбуђени репортери пресрећу бираче са вечно истим питањем – шта очекујете од ових избора? Увек ми је било помало смешно и тужно док гледам суграђане, махом оне старије и убогије, како се збуњено мешкоље пред камером и на крају испалују вазда исти одговор – Да буде боље!

А шта мученици друго и да кажу? Као прво, питање је ужасно глупо и заиста је тешко не њега дати било какав сувисао одговор. Сем тога, чак и ако би рекли нешто друго – на пример: „очекујем да ће да победе моји, зато што су ови други све сами издајници, криминалци, наркомени и лопови“ – те њихове речи нико не би објавио због изборне ћутње која траје све до затварања биралишта.

Зато се сви фолирају и довијају онако како знају. Новинари постављају увек исто имбецилно питање, а питани примерци бирачког тела увек изнова дају исти стереотипни одговор – „Очекујем да нам буде боље“. И тако то иде још од оних Милошевићевих „првих вишестраначких демократских избора“, па све до дана данашњег.

А боље нам, поштено говорећи, некако баш и не бива. Изузев, наравно, онима којима је очигледно увек добро ко год да на изборима победи. (Збиља, како то да камере никада на биралишту нису ухватиле Костића, Мишковића, Цептера и остале лидере српског бизниса? А баш би ме интересовало да чујем какво је њихово мишљење о будућности и перспективама српске државе и привреде.) Сви озбиљни показатељи и готово сви озбиљни стручњаци говоре да ми као земља, заправо, већ годинама живимо боље него што заслужујемо, да се, изгледа, ширимо мало преко губера и да чак и овај релативни и сумњиви напредак у животном стандарду који смо у последње време остварили није резултат неке здраве економске политике већ распродаје „породичног сребра“, односно крцкања плодова рада и зноја, не само прошлих, него и будућих генерација. Другим речима, мало је вероватно да нам реално може бити много боље, али такви ставови се веома тешко пробијају у јавности, нарочито у време предизборне кампање. А Србија је, као што знамо, вазда у неким кампањама.

Но, у сваком случају, покушајмо да гледамо ствари из ведријег угла. И зато још у ових неколико околних дана уживајте у илузији о сопственој важности. Уживајте у свести како, на крају крајева, нешто ипак и од вас зависи. Радујте се стотинама хиљада нових радних места која тек што се нису отворила и већим платама које су нам обећане. Радујте се новим мостовима, становима, школама и вртићима. Радујте се бесплатним визама, великим донацијама и новим инвестицијама које ће коначно препородити српску економију. Радујте се што ћете живети у богатој и просперитетној земљи која ће бити поштована и на истоку и на западу и која ће, тако ојачана, успети да одбрани српско Косово и Метохију. Радујте се брзом уласку у Европску унију и специјалним везама са Русијом. Радујте се борби против криминала и корупције, ефикасној администрацији, сигурним улицама, зеленим површинама и високим пензијама.

Све у свему – радујте се. Е, али уколико сте ипак довољно паметни, довољно искусни, или макар довољно стари да више не верујете у предизборног деда мраза, дакле, уколико нисте у стању да баш лаковоерно прогутате све ове дечије радости српске преизборне демократије, онда барем покушајте да се насмејете глупостима којима покушавају да вас придобију – или да вас заплаше. Уосталом, помислите на то да увек може бити и горе – што у овом нашем случају није само начелна (стоичка) филозофска мудрост, него и животна истина заснована на националном искуству и реалним економским проценама.

И, разуме се, не заборавите да покупујете што пре оно јефтино уље које се, случајно, некако баш пред изборе коначно појавило у продавницама. И да зграбите оберучке ову предизборну црквицу која нам је ових дана удељена по разним основама. Дакле, узмите све што вам живот пружа, али нека вам у ушима одјекује познати ехо оног другог, старог, али у Србији, очигледно, вазда актуелног стиха – „Зло се пише, добро бити неће“.